

одягом, — сміється співачка.

— А можете згадати своїх перших слухачів, перші концерти?

— Звичайно ж! Це не забувається, адже це початок шляху. Мій перший виступ, можна сказати, професійний, відбувся у шість років. Учителю музики взяв мене на виїзний концерт, і тоді я навіть заробила свій перший справжній гонорар. Пам'ятаю, на ті гроші купила мамі усіляких подарунків.

— Якби випав шанс опинитися в казці, який мультиплікаційний образ вам найближчий?

— Навіть не уявляю, — усміхається Тая. — Хоча, швидше за все, Капітошка... Пригадуєте цей

одег? Змінити часовий пояс — Москва, Київ, Прага... Дуже часто запрошують на Захід. Сьогодні можу бути в Женеві, а вже завтра у Швеції.

— Але ж про відпочинок також не варто забувати. Куди ви останнім часом їздили відпочивати?

— Це було рік тому. Ми з чоловіком їздили на Середземне море, на дуже затишні острови. Щоправда, довгого відпочинку не вийшло — лише тиждень. Насправді, в нас завжди більше тижня відпочивати не виходить. Занадто багато запрошень. Хоча в цьому плані — занадто не буває, — посміхається Тая і додає: — Врешті-решт, такий насичений графік гастролей піднімає тонус, і якоїсь особливої перевтоми нема. Навпаки — я завжди відчуваю бадьоро. Та й з гарним настроєм в мене, як правило, немає проблем, — сміється співачка.

торан чи просто пройтись по вулиці, прогулятися по крамницях... Хоча з кожним роком заради цього мені доводиться мандрувати все далі й далі, бо все більше наших людей, на щастя, мають змогу подорожувати в інші країни. І траплялося вже таке, що від'їхавши, як то кажуть, за тридев'ять земель, ми з Ігорем Ліхутою несподівано чули в найекзотичніших країнах рідненькі привітання — пані Таїсіє, здоровенькі були!

— Ваша улюблена країна?

— Вгадайте?! Звичайно ж — Україна! Одна-єдина! Бо це Батьківщина!

— Який відпочинок до вподоби: активний чи спокійний?

— Спокійний. Точніше — дуже спокійний. Для мене у відпочинку перш за все має цінність затишність. До речі, знаєте, як я вдома відпочиваю? Сиджу у себе в садочку і слухаю пташок — це дивовижно! Знімає уся погану енергетику, забуваєш про час...

— Як вам вдається завжди залишатися такою привабливою, розкрийте власний рецепт краси?

— Любіть себе! Жіночки, за всією буденністю просто не забу-

— А скажіть, коли найкраще розкривається співочий талант — у труднощах, чи коли щастя переполює душу?

— Труднощі теж своєрідний допінг — вони народжують драматичні пісні, а коли на душі щастя — зрозуміло, що й співається краще.

— Ваша врода допомагає у професійній діяльності?

— Як кожній жінці. В цьому, власне, секрет жіночого впливу — чоловіки керують світом, а жінками, врешті-решт, керуємо ми — жінки...

— Чим, на вашу думку, жінка завойовує увагу оточуючих?

— Спершу — зовнішньою привабливістю, а потім всім, що їй Бог дарував.

— Чи можете сміливо назвати себе щасливою жінкою?

— Так, можу. Я дійсно щаслива — в мене є родина, прекрасний дім, улюблена справа, тисячі прихильників по всьому світу. А ще моє життя сповнене букетами квітів, які я майже щодня отримую від слухачів — що ще може бажати жінка?

— У чому секрет вашого щастя?

— В мені. Точніше, в тому, що в мене є, що я створила: моя родина, моя музика. І ще щастя в міській вірі — вірі в добро. Власне, щастя потребує і наполегливості, і самовіддачі в роботі. Щастя любить тих, хто працює.

— Знаєте, як то кажуть, кращі друзі родом із дитинства. А хто ваші друзі? За яким принципом обираєте собі близьких по духу людей?

— На жаль, життя артиста таке, що друзів у широкому розумінні просто нема. Артист весь час у дорозі, в переїздах. Нема достатньо часу на спілкування з рідними, а з друзями — ще менше. Ні, звичайно ж, друзі в нас з Ігорем є. Але ми дуже рідко спілкуємося тет-а-тет — здебільшого по телефону. А це якоюсь мірою послаблює той зв'язок, що зветься дружбою. Насправді більшість артистів — дуже одинокі люди... Така плата за професію.

— Як створювався ваш сценічний імідж?

— Насправді і сама наразі не можу цього сказати — я співала, і з моїх пісень народжувався образ. Хоча, звісно, над цим працювали багато професіоналів — стилістів, візажистів, перукарів, дизайнерів, кліпмейкерів, операторів... Але все це лише корегування — я така, як є. Ось я! Мене можна торкнутися — я поза сценою майже така сама, як і на сцені.

— Хотіли б ви ще чимось займатися, окрім музики, чимось незвичним, зовсім новим?

— ...Ні. Музика — моє життя. Так було, є, і по-іншому я цей світ просто не уявляю.

— Ваше улюблене свято?

— Новий рік і Різдво — це родинні свята. Для мене нема більшого щастя, ніж бути разом з усією родиною — з сином, мамою, чоловіком.

— Ви вірите у кохання з першого погляду?

— Як жінка — вірю. Але справжнє кохання випробовується роками. Іноді доволі жорстко випробовується, але це робить його ще сильнішим.

» — Як ви ставитеся до діяльності українських правоохоронних органів?

— З повагою і вдячністю. Дуже відповідальна робота. І складна. Нам, простим людям, міліція дуже потрібна, адже для кожного важливо бути впевненим, що у потрібну мить міліція з'явиться поруч. Зрозуміло, що така робота не тільки важлива і важка — вона вкрай необхідна людям.

— Ваш ідеал чоловіка?

— Ігор Ліхута! Це мій апробований ідеал зі знаком якості, — сміється Тая.

— Розкажіть про найцікавіше зізнання, яке доводилося чути у власному житті?

— Так, було одне таке зізнання... Дуже цікаве, — загадково посміхається очима співачка. — Але, вибачайте, я про нього говорити не буду. Це особисте.

— Чи варто боротися за кохання?

— Мабуть, скажу банальну річ, але я переконана — в цьому житті за все треба боротися. Як то кажуть, «на шару» нічого не буває. Хіба що той славнозвісний сир у пастці.

— А ви ревнива жінка?

— Дуже! Я просто неможлива. Не уявляю, як Ліхута все це витримує...

— Чи змогли б пробачити зраду?

— Не знаю. Я взагалі про це не думаю, та й, загалом, намагаюся ніколи не думати про погане. А коли щось, не дай, Боже, — тоді і побажати: зможу я пробачити чи ні.

— А як ви ставитеся до роботи жінок у чоловічих професіях?

— Дуже схвально, з особливою повагою. Для України таке явище є, швидше за все, винятком, хоча у багатьох західних країнах жінка в чоловічій професії вже буденність. На жаль, буденність. Як на мене, це героїзм!

— Чи були у вашому житті курйозні випадки, пов'язані з людьми у погонах?

— Колись ми їхали з Ігорем, і нас несподівано зупинив працівник ДАІ... Ігор був за кермом, я поруч, на передньому сидінні. Цей пан зазирнув в наше авто — спочатку уважно подивився на мене, потім на Ігоря і раптом зрадів! Каже, о, Ліхута, на передачу «Золотий гусак» поспішаєте? То їдьте, їдьте швидше. Мені так ваші анекдоти подобаються. Тобто він мене навіть не впізнав, а ось його чоловіка — миттю!

— Розкажіть про свої творчі плани? Чим здивуєте нас найближчим часом?

— Наразі дуже багато задумів... А роботи ще більше — за моїм гастролями графіком можна вивчати географію, — сміється Таїсія Повалій. — Приміром, вранці запис в студії «Останкіно» в Москві, вдень виступ в Скатеринбурзі, а ввечері я маю бути у Чехії... А наступного ранку треба дістатися Києва на зйомки новорічного шоу. Живу у повітрі — весь час літаки. Інакше не встигнути. І це, так би мовити, офіційний графік, бо ще є інтерв'ю, усілякі фотосесії, записи в студіях, робота з візажистами, стилістами... Ні, всього не перелічити. Втім, мені подобається.

— Не набридає досить часто давати інтерв'ю?

— Чесно?... Набридає, але тільки тоді, коли питання стосуються мого приватного життя. Якщо йдеться про музику — ніколи. Інша справа, коли просто немає часу.

— Які журналістські питання найбільше не любите?

— Я вже згадала, які питання не до вподоби, хоча, звичайно ж, розумію, що коли існує бульварна преса — відповідно, є ті, хто її потребує. Тобто до цих питань ставлюся з розумінням, але не можу сказати, що я в захваті, коли мене постійно допитують про особисте життя. А ще, якщо відверто, не люблю занадто самовпевнених журналістів — на жаль, такі є.

— Гаразд, не буду більше відволікати вашу увагу. Дуже вдячна за зустріч і приємну бесіду. Що наостанок можете побажати нашим читачам і своїм прихильникам?

— Віри в себе і віри в те, що все буде гаразд, бо інакше просто не може бути. Любові і радості!

Юлія РАДУЛ, «ІЗ».

Таїсія Повалій: «Чоловіки керують світом, а чоловіками, врешті-решт, керуємо ми — жінки!»

Народна артистка України Таїсія Повалій — обдарована Богом і дуже приваблива співачка. В буденному житті також — це дуже відкрита і приємна людина. Жінка з великої літери! І наша розмова склалася напрочуд легко та позитивно.

— Дозвольте зробити комплімент, ви виглядаєте просто чудово. Дивлячись на вас, вкотре можу зробити висновок, що українські жінки все-таки найвродливіші в світі. А якою була маленька Тая..?

— Чудовою, наполегливою і дуже вигадливою, особливо щодо нарядів. Жили ми тоді доволі бід-

но, і не було змоги купувати якісь вбрання. Тому мама пішла на курси «Крою та шиття» — в радянські часи вони були популярні. Це, можна сказати, і врятувало — ми з мамою самі шили плаття, вишивали їх. Власне, все моє перше сценічне вбрання було пошите власноруч, та про це знали лише ми з мамою — іншим воно здавалося, як то кажуть, «фірмовим»

веселий персонаж? Він весь час співав і не втрачав віри у життя.

— Таїсіє, зараз у вас надто активний спосіб життя, який у вас режим, розклад дня?

— Розкладу дня як такого немає — це просто неможливо за умов способу життя артиста. Замість нього — є розклад виступів, графік гастролей. Втім, режиму я намагаюся дотримуватися попри безліч переїздів, перельотів, виступів, зйомок, записів... Хоча, визнаю, це не дуже вдається. Трапляється, що іноді за одну добу я двічі всти-

— А на рідних, українських курортах буваєте?

— Ні. І тут справа лише в тому, що на будь-якому українському чи російському курорті я не матиму змоги відпочити, бо, зрозуміло, що люди мене відразу впізнають, просять автограф чи сфотографуватися, або просто компліменти висловлюють. Не можу ж я і на відпочинку ходити з охороною. Та й нечемно ховатися від людей за охоронцями. Тому вимушена їхати туди, де мене не впізнають, де я можу побути звичайною людиною. Де можу полежати на пляжі, відвідати рес-

